

Наше Лемко

РІК II.

Ч. 24 (48)

Львів, 15-го грудня 1935

Виходить двічі в місяць

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90

NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1*80 зол., Чвертьрічно 1— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам. дол. або рівновартість.

ЧИ МОЖЕ БУТИ ДОБРЕ?

Союз Народів оголосив, що в 1934 р. вмерло з голоду та недоживлення два і пів мільйона людей, а мільйон з чубком скінчило самогубством з нужди. На два мільярди людей на світі тільки 500 тисяч має потрібні до життя засоби. Це все вияв повосенної недоцільної політики, хоч учені кажуть, що при відповіднім розміщенню людей і розумнім розподілі землі та земських дібр, могло би ще 7 і пів мільярда людей спокійно жити.

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ПОСОЛ У НЬЮОРКУ.

В Ньюорку, найбільшому місті на світі, вийшов послом до краєвого союму українець адвокат Степан Ярема. Його противники: англо-американці, жид Бяльскі (соціаліст) і комуніст провалилися. Так отже в соймі найбільшого в світі міста засів перший посол українця.

ЩО КАЖУТЬ ЧИСЛА?

В 1928 році треба було продати 100 кг. жита, щоби купити звичайний господарський плуг, нині треба продати 276 кг. За 10 кг. цукру треба було тоді заплатити 36 кг. жита, а сьогодні, як той цукор дещо подешевів, треба аж 111 кг. жита на 10 кг. цукру. За 10 кг. соли тоді 8 кг. жита, нині 28 кг., за 10 літрів камфани (нахти) 13 кг. жита — днесь 42 кг. За 100 кг. штучних погноїв тоді 141 кг. жита — тепер «лем» 580 кг. жита. Ці числа найкраще вказують сільську кривду і визиск.

НЕДОЗВОЛЕНА ОПЕРАЦІЯ.

В Новому Санчі арештували лікаря д-ра З., що перевів на жінці огорожника з Криниці, Владислава Яроша недозволену операцію, від якої вона незабаром померла.

Члени Хору Товариства «Український Народний Дім» в Красній коло Лютчі в Стрижівщині, з Вир. о. М. Гайдуком по середині.

ЯК ЖИДІВСЬКІ КРАМАРІ ДОРОБЛЯЮТЬСЯ МАЙНА?

У Варшаві засудили на 5 місяців в'язниці одного жидівського крамаря за таке обманство: він висипав з коробок сірники, укладав дві навхрест та зверху наповнював коробочки щільно сірниками. Через ті два перехресні сірники можна було вмістити до коробочки 15 до 20 сірників менше. Їх він давав до підроблених коробочок і так багатів.

КІСТЯКИ В ПОЛІЦІЙНИХ В'ЯЗНИЦЯХ.

При будівельних працях у Варшаві, в тім місці, де до 1915. року знаходились бюро російської політичної «охрани», найдено в пивницях кистяки жінок і муштин. Вони були закопані в пивницях усього на глибину одного ліктя. Це потверджує ті поголоски, які кружляли між людьми за російської окупації про злочинні практики охрани, яка мордує невинних в'язнів і потаємно їх закопує.

Жінки найбільше терплять через п'янство чоловіків.

ДОПОВНЯЮЧІ ВИБОРИ ДО ЛЬВІВСЬКОЇ ХЛІБОРОБСЬКОЇ ПАЛАТИ.

В дні 17. листопада ц. р. відбулися доповнячі вибори до ради льв. хлібороб. Палати з III-ої округи (повіт Перемишль, Доброміль, Лісько, Сянік), де опорожнився мандат радника Іванісіка (старорусин), що недавно помер.

На його місце вибрано радником львівської хліборобської Палати **Володимира Соловія**, землевласника* зі Середнього Села, пов. Лісько. В такий спосіб збільшиться число радників-українців у цій Палаті.

ДАЛЬШІ САМОСУДИ ПОЛЬСЬКИХ СЕЛЯН

Минулого тижня в однім селі коло Санча селяни викрили в одній жінки крадені річі. Виволікли її на поле і зачали випитуватись, звідки вона ті річі взяла. Та коли жінка не хотіла признатись, тяжко її побили і так серед поля майже в безнадійному стані покинули.

Невідрадли обставини нашого села

Ми були наочними свідками, як наш господар у горох виганяв зі своєї обори останню корову в часі цьогорічного передівку, продавав її безцін на торговиці, щоб купити відтак дрібку зерна і прокормити свою рідню до нового-сподіваного хліба.

Одначе, який міг бути наш цьогорічний новий хлібець, як весна недописала, а в літі град вимолотив збіжжа на стеблі? Чи може бути мова про покращання нашого життя? Незабуваймо також, що минулоріччя повині підорвала наш стан господарського посідання щонайменше на десять довгих літ.

Впрочім — чи наші гірські рілі, піврілки, третини та вертання приносили нам відповідні збори і минулими роками? Та же правду в нас кажуть, що брат ледви брата родить — овес сіється, щоб призбирати трохи соломи і Perezимувати один або два хвости домашньої тварини. Колиб наш господар у горах не продумував, не кидав собою по всіх усюдах за всіма можливими заробітками, тяжко приходило би йому коротати свій вік серед таких непригожих обставин.

Наше село задовжене по вуха, екзекуціям немає міри ані ліку. Населення доведене до крайної нужди, не бачить нізвідки жадної помочі. Навпаки село замотується щораз більше в це безвихідне лячне колесо, що з його немає жадного повороту. Кліщі людської недолі щораз сильніше затісноються — ніде не видно виходу.

Село терпить подвійно, бо ніхто про його не дбає. Нашого селянина трак-

тується як громадянина другої кляси; ніхто на жаль — не хоче зрозуміти, що як господар буде управляти свої клаптики рілі та буде годувати домашні тварини лише на свою потребу, тоді станеться загальне зло, що ніхто його не направить.

Наші сільські діти з роду не ідуть цукру, хоч його збувають за безцін англійським безрогам; варянки і сухого вівсяного ощипка наша дитина не має подостатком; не бачить молока місяцями. Бо мати несе останню цяпку того краденого зперед дітей молока до міста, щоб податок і асекурацію відігнати. До школи біжить наша дитина босо та в татовій загорті, щоб не платити кари і чемнить у передсінку шкільного будинку на свою чергу, бо ще старші діти вчать; або чекає в хаті, аж верне старший брат і передягається в його одіння й щойно тоді збиває собі пальці по каміннях, щоб не спізнитись до школи. Половина цих дітей хора на сухоти, недокровна, недорозвинена, крім бідн і голоду не знає інших «вигод».

А наші забіджені, вимізеровані матері-жінки? Скільки журби переносять їх материнське серце, як не можуть допомогти своїм найдорожчим, найменшим? Хто перечислить ці недоспані ночі над коліскою хорої дитини? Хто почислить ці кровью залечені мозолі на їхніх спрацьованих руках? Хто в силі подолати стількі недолі?

Питаємо: хто?

Це крик розпуки, одчаю нашого гірського села. Заразом пересторога,

що село гине без хліба і заробітків!

Наше село не жде на жадні чуда, лише домагається того, що йому належить. В першу чергу дати йому можливість свобідного розвитку: повернути йому рідних виховників учителів, позволити йому бути господарем на його батьківському загоні. Далше звільнити, зглядно обмежити самоволо ріжних лихварів і посередників — без огляду на чщо користь вони не працювали би. Забезпечити також село перед недоцільними — силоміць — паніханими методами піднесення його економічного рівня дотеперішньої господарки.

Навпаки, ніколи не було хісна зі силуваної молитви — так також і завождення гігієнічних поліпшень хаті чи обійстю господарів грошеви ми карами, забороною того — що одночасно дозволене в других сторонах, нерозважно уложеними плянами придержати гірське населення в небажаному досі положенню — нікому не придбає ніякої користі.

Щойно тоді наше село піднесе себе та свій варстат праці, як побачить, що всі його мають нарівні за людей і може свобідно виявляти свою охоту до життя.

Інших способів немає; все інше, це пусте переливання з порожнього в діраве.

Деякою розрадою в тім тяжкім положенню нашого села є нове явище, іменню теперішні міродайні чинники зрозуміли подекуди вже — неправильний досі підхід до потреб нашого села і попередній блуд стараються направити.

Юліян Тарнович.

—o—

СТОРОЖКА

Шитки знате того Грица шварного з підростічок і нону його жеребицу; што то він мат штирьох синів і недавно — бо лем лони вернув з Гаме-рики. Лем си пінч на бакир зажене, такий лялюшний, як пава. Ся величат сивом, што му бігат як фиркальце, тяжко підків здріти — реку в пелівнику ей дозерат.

Кой раз ся суютник зопив. Лем го міски пайташе до копаниць — гей до купівки вергли и дерком зашмарили. Си на справунки приїхав до міста з газдинев.

— Пивні Югаска на нього спостила, няйби го на такий ганебский трафунок привело.

...Што и бабу одгайдав під ніч між мурисками и насмішка до ся поставив і причандалики поронив.

Лем скопюрблена сива сама дорогу зознала горі путьом, кріз лазінки дак кошариска на верх до рабадового

вигона — аж до хиж. Як сірничка горі селом галяпувала, што аж Басанин Антох і Петро Слутого повлічали з боїска, такий лимік вилягався на путі — кади котрий.

— Гаполе гев — смоле смо! Вей ци то Гриц Гамаричан так снігом паранат. Якби митинги в кооперативі робив... Што ся од його справування наша Верховина валит. — Ци го суди скарали! Фраса гонористого пропийника фалечного прифукало! Насмішка тако го стерного, што за справника ся нагваряв підлого. Лем му ся гамба на куквяку збакярили зо студжави, а вайсиска ниніом поприсідало.

— Подь на загальні збори — сила силенна народу перед кооперативом — дес дівав товар і медец-горівку з дуганом хавкав? — даки ся звідували.

— Дистамент ти вичітают за підписи в лядовім деннику — ти велебний справнику. — Ато зме вибрали потіху громаді!..

— И за окапки з лазінок зо склепарьовом мамірьом висповідашся... зас други крикали.

— Загучали гори, задудніли ріки, пропав наш справник на віки — кепкувала си молоджава...

Посадили го за тисові столи, дали му, гин дали — горничі смоли.

—o—

...Ник бив не познав од товди, што то нон лінський Гриц; такий справедливий однехався. Досправди ани пів словечком не ватякув газдині, што в місті дівала. Нона фурманка, а пак бриверия до розуму го людского навернула. Зявся щиро до стяганя боргів; льозом нич кріз пальці не піде — сидиваль видно здаду бесіду. А шиткой без нону сторожку, што на кінци дишле. Бо кет било ся берце з дунаю не зорвало при копаницох, была си сива коленок не очмахала, и бив би ник не знав, же си Гриц куцьок заміру палюнки шмолькнув. Перед самом кооперативом в замети копаниці загрязли і нарид мусів здріти, хто гин колядку. Всьой без тоту сторожку!

Нанашко з кооперативи.

—o—

ВАРШАВСЬКИЙ ПРОЦЕС

Від понеділка 18. 11. до понеділка 25. 11. включно тривало перед варшавським карним окружним судом насамперед відчитування акту обжалування, а відтак переслухування підсудних. Але не було це в дійсності переслухування, тільки відчитування того, що підсудні зізнали давніше підчас слідства. Звичайне переслухання не відбулося тому, що 11 підсудних відмовилося зізнавати польською мовою, а суд не хотів прийняти зізнаць українською мовою. Тільки один підсудний, а саме студент Мигаль зізнавав по польськи, причім старався всю вину взяти на себе, признаючись до різних закидів акту обвинувачення.

Акт обвинувачення багато займається не тільки вчинками підсудних, але також тайною Організацією Українських Націоналістів (ОУН) та Українською Військовою Організацією (УВО), на котрих чолі стоїть полк. Коновалець. Між іншими прокуратор стверджує, що литовський уряд помагав тим організаціям грішми (квартально мав давати по 1500 до 2000 доларів у 1930. р.). Крім того ОУН. діставала гроші від української еміграції в Америці. Більша часть закордонних грошей шшла на оплачування Нач. Колегії та Проводу тих організацій. Коновалець як командант діставав місячно 150 доларів. Зате чимало людей були дуже скромно платні як зржим. Ів. Шиманський у Болгарії, що діставав по 5 доларів місячно і в травні 1933. року покінчив життя самогубством. Акт обвинувачення не обмежився тільки до справи пок. Перацкого, але охоплює багато інших справ, як замах на совітський консулят, приготування замаху на Ант. Крушельницького, вибух бомби в Редакції «Ради» й рівночасно друкарні «Гр. Голосу», справа вбивства укр. студента Яр. Бачинського, пок. директора укр. гімназії Бабія та інші.

В слідстві деякі підсудні призналися до участі в організації, інші ні. Деякі обтяжили своїми зізнаннями своїх товаришів і саму організацію. Звичайно такі обтяжуючі зізнання в слідстві підсудні в подібних процесах відкликували в часі розправи. Та сим разом підсудні не хотіли зізнавати по польськи й тому їх зізнання на слідстві вважає суд зізнаннями на розправі. Це для підсудних некорисне та утруднює адвокатам оборону. Суд знову станув на становищі, що закон дає деякі права українській мові в суді, але тільки в південно-східних воевідствах, а не в Варшаві. Підсудні знову трималися тактики, щоб зізнавати всеодно тільки по українськи.

Зпід тої одноцільної тактики вилюмився тільки підсудний Мигаль, котрий зізнавав по польськи, а то тому,

що 1) »тим не принесе нечести українцям, бо Варшава не лежить на українських землях«, 2) бо хоче вяснити низку справ, не щоб боронитися, бо боронитися не хоче і не буде. Мигаль признається до закидуваних йому вчинків та в дуже довгим своїм зізнанню оповідає про свою діяльність від хвилі вступлення до ОУН, себто від початку 1931. року. Ті зізнання Мигалья страшенно обтяжили його. Мигаль дуже гостро осудив верхівку ОУН. Між іншими він сказав: »Я не вмів говорити, як сказав Підгайний: «Це зробив Мигаль», або «Це говорив Мигаль», а пізніше пан Підгайний не мав відваги того підписати. Але коли ми в організації вміли вимагати від малих людей, від ремісників та ін. діячів, коли ми вміли говорити їм: «Ідіть і стріляйте, а пізніше втроїться стрихніною, чи якою іншою отруєю, або стріляйтеся!» — то пізніше, коли нам самим прийшлося перейти ці спроби, люди з академічним вишколом уміли «сипати» (себто зраджувати інших при слідстві), але так щоб під своїми зізнаннями не підписатися. Тепер маю повні докази на те і тому я вважаю за вказане сказати все те на розправі, бо коли так діється в організації, то така організація не може існувати. Зазначую, що стріляючи до Бачинського, я врів, що він кофідент і коли я дав приказ убити дир. Бабія, то я не знав, що це бувший український офіцер. Я винуватий в його убивстві, бо я приказав його забити. (Убив студ. Цар, що відтак сам застрілювся). Я був організаційним техніком. Морально винуваті ті, що так заряджують організацією«. До адвоката д-ра Горбового Мигаль сказав: »Якщо ви, пане оборонець, хочете мене боронити, то я за оборону дякую. Передтим ніхто не зголошувався до мене з пропозицією оборони. Я не хочу оборони. Але буду відповідати на питання, якщо мої відповіді можуть відтяжити підсудних«. В однім місци спитав його адвокат др. Ганкевич: »Чим ви поясните, що ви тут з такою приємністю підкреслюєте перед судом свою вину, бо я не розумію, як можна себе так підсудувати під шибеницю?« На це Мигаль сказав, що хоче тим способом направити смерть Бачинського і дир. Бабія.

Шестого дня процесу в понеділок закінчили те сворідне переслухування підсудних, а дня 26. 12. почалося переслухання свідків. Насамперед переслухували свідків, що бачили, як убито в Варшаві пок. міністра Перацкого та як шукано за вбийником. Всіх свідків є стоїтькадесять осіб.

ЗЕМЛЯ СВІДКОМ МИНУЛОГО

(Докінчення).

В коротких начерках »З історії Лемківщини« читаємо про повстання наших сіл в Карпатах і про важніші — історичної ваги події. Одначе, щоб прибирати ще більше цінних матеріялів, подали ми в попередньому числі запити, що їх тепер продовжуємо:

17. Які назви мають поодинокі гори, горби і верхи?

18. Чи на області села є скали, каменоломи, копальні глини, піску, вугля, нафти, заліза і т. п. чи мають окремі назвища?

19. Як називаються поодинокі долини, яруги, провалля?

20. Як називаються дороги, стежки, переходи (просмики), що ведуть на другий бік гірського пасма?

21. Чи на області села є печери, підземні хідники й які мають окремі назви?

22. Чи на області оселі не знаходять, або давніше не находили яких старинних річей (монет, оружжя, знаряддя)? Чи не робив хто там розкопів або пошукувань за такими річами? Чи немає там звалищ і замків, останків городищ, останків валів і укріплень і які мають окремі назвища?

23. Чи в селі є церква мурована чи деревляна, під покровом якого святого (коли празник?), коли збудована? Чи є хрести, каплички, старі цвинтаріща, або згадки про них?

24. Які промислові заведення знаходяться в селі (млини, тартаки)?

25. Як населення пояснює назву оселі; чому вона так зветься? Який є переказ про засновання оселі, подати його. Подати також перекази і пояснення, які є про котрунебудь з інших назв?

26. Чи є місцеві хроніки, акти, грамоти, записки з давних часів, старі інвентарі парохіяльних, церковних, громадських, двірських маєтностей. З таких старих інвентарів вписати такі назви піль, сіножатей, пасовиськ, лісів і т. д., що там згадані, зазначаючи окремо, які назви з цих задержалися ще до сьогодні в пам'яті або уживанню місцевого населення.

В закінченні наводимо, що в чергових числах будемо коротко подавати гарно опрацьовані відповіді; тим більше, що кожний наш дописувач напише нам крім цього про все, що тепер діється в наших горах. Наш часопис має бути точним зеркалом цілого життя в горах і в Америці, де живуть наші Брати Українці.

Вирівнюйте Свою залежність за часопис хочаб і найменшими квотами, бо найменші вплати у великім числі дають велику суму. Пам'ятайте, що часопису без грошей не можна довго видавати.

Адміністрація.

Дерев'яна Церква в селі Кам'яна коло Римадова, збудована в 1925 р.; з празником в травні в дні Перен. Моці св. О. Миколая — (на теплому Школу).

Дитина, як і життя, не дасть себе ошукати

Польський часопис «Волинь» із заголовком «Діло» подає цікаві уступи зі зїзду вчителів у Рівному на Волині 1. XI. ц. р. «Дитина, як і життя, не дасть себе ошукати. Півсвідомо вона відчуває в учителіві приятеля чи ворога, зичливу істоту чи неприхильну. Оскільки вчитель-поляк не здобудеться на зичливе відношення до всього того, що українське, оскільки не зможе нав'язати людського і близького контакту (зв'язку) з цим українським життям — стаємо перед чимсь дуже злим, трагічним і для вчителя і для дитини і для держави. Це саме можна сказати про вчителя українця і польську дитину».

Святі слова — каже «Діло», але чому з них не роблять ніякого ви-

сновку? Чому на Волині (і на нашій Лемківщині — прим. Ред.) українська дитина має виключно польську школу та поляка вчителя? Чейже навіть найкращий учитель-поляк не може замінити українській дитині рідного її учителя. А чужа для дитини мова в школі тільки шкодить її психічному (душевному) нормальному розвитку. Далі про який контакт між польськими вчителями та українським національним життям може бути мова на Волині (або на Лемківщині — прим. Ред.), де заборонена всяка чисто національна українська праця... Тому в очах українського населення Волині поляк-вчитель нічим не відрізняється від поляка-поліціанта.

Продовження вписів до Господарсько-Садівничої Школи в Милованню

Ще можна вносити подання про прийняття до Господарсько-Садівничої Школи в Милованню, бо на основі розпорядку Міністерства Освіти, наука в господарських школах починається щойно 20. січня 1936. р. і тривати буде до 20. грудня 1935. року.

Досі зголосилося до Школи 40 учнів. Є це на нинішні тяжкі часи поважне число. Але, коли зважити, що це наша одинока господарсько-садівнича школа та що наше населення переважно хліборобське — то число зголошених всетаки замале.

Навчання в школі є теоретичне і практичне; обіймає всі ділянки сільського господарства та підготовляє учеників не лише до праці на власному господарстві, але також до праці в хліборобських і ко-

оперативних організаціях.

При школі є обора молодшої тварини, зразкові курники, шкільки овочевих дерев, продукція насіння, пасіка — все це примінене до практичного навчання на курсах.

Школа має ще й ремісничі варстати — столярський, ковальський, в яких охочі ученики мають нагоду навчитися робити прилади, потрібні в господарстві.

В закінченню подаємо цінний звіт з укінчення цієї високоартісної школи в Милованню нашими учениками лемками в 1934-35 шк. році:

Степан Курило з Висової,
Петро Опришко з Дол. Вислока
та Семен Пейко з Руського Устя — покінчили навчання в Господарсько-Садівничій Школі в Милованню — всі три з дуже добрим

поступом. Окремо Хв. Дирекція Школи висловлюється про Семена Пейка, що він надзвичайно працьовитий і меткий молодець.

Дуже тішимся цією похвалою та ще більше буде нас радувати вістка, що наші брати, недавні учні Господарсько-Садівничої Школи, згідно з порученням виховників будуть примінювати набуте знання для добра рідних сторін, щоб піднести під кожним оглядом, зокрема під економічно-господарським — дотеперішнє занедбане лемківське господарство та не будуть ждати «посади» — бо-ж праця для рідного народу це найкраща посада і найвищий наказ. Також своєю поведінкою та культурним способом повинні вони заохочувати других до шляхотного наслідування добрих примірів і подбати, щоб якнайбільше нашої української молоді з Лемківщини вписалось до цієї школи.

Годі собі також уявити, яка чужадова стала би наша Лемківщина, якщо кожне село післало би бодай одного здібного молодця на науку до Миловання.

Брати за Океаном, відозвіться! Поможіть!

«ВІДДАЙТЕ УКРАЇНУ!»

У Міляно (Італія) італійці уладдили галабурду перед будинком більшовицького консульату. Кількатисячна товпа італійців оточила більшовицький консулат і вигукнула проти більшовиків за те, що катують український нарід. Товпа кричала: «Хай живе незалежна Україна!», а відтак «Віддайте Україну!» Ця галабурда є знаменна тим, що на заході Європи знають про стан на Україні. Вона напевно викличе непорозуміння між більшовиками та Італією.

ГОРОЮ НАШІ БРАТИ УКРАЇНЦІ В ЮГОСЛАВІЇ.

Члени читальні «Просвіти» в Руській Керестурі (Бачка, Югославія) давали в селі Бачці Петровці концерт народних пісень і виставили драму «Ой не ходи, Грицю». Хор із 34 осіб під проводом Всч. о. Тимка відспівав низку народних українських пісень та виставу «Гриця» секція виставляла вже п'ять разів у трьох місцевостях з великим успіхом. Славно, Брати!

ЩЕ ОДИН ЦВИНТАР

На основі закону про ховання небіжчиків громади мають уладити окремі цвинтарі для людей, що належать до різних релігійних сект, безвірків і різких «ворожків»; таких не можна ховати на звичайних т. зв. ісповідних цвинтарях.

Заклик Просвіти

Пригадуємо, що місяць грудень — це місяць «Просвіти», що 8-го грудня — це один із найясніших днів у нашій історії, бо день народин «Просвіти».

А від цієї благословенної хвилини минає саме 67 років важкої, ідейної, велитенської праці над національним освідмленням, над економічним дивгненням, над організуванням, над освітою, над вихованням українського народу! Ми всі глибоко проіняті тою правдою, що з «Просвітою» звязане наше минуле, наше недавнє минуле, з «Просвітою» вяжемо й наше майбутнє.

Великі діла за Нею, а ще більші, тяжчі й відповідальніші перед Нею.

Кожна закутина нашої країни жде праці «Просвіти». До неї накликає кожна хвилина. Попри давні, щораз то нові, потреби ждуть заспокоєння.

Праці й праці! Праці щоденної, систематичної, організованої, доцільної! — ждуть мільони.

А дати її наказує «Просвіти» не тільки серце, але й розум.

Освіта й виховання, це-ж підстава всякої праці, запорука всяких успіхів, це-ж камінь угла тривкої національної будови.

Отсе розуміємо вже добре всі.

І українське громадянство допоможе «Просвіти» і морально й матеріально сповнити це велике завдання, за що відповідаємо всі громадою і кожний зосібна перед історією, перед нацією, перед власним сумлінням.

У сповненні цього національного обовязку ніщо не спинить нас!

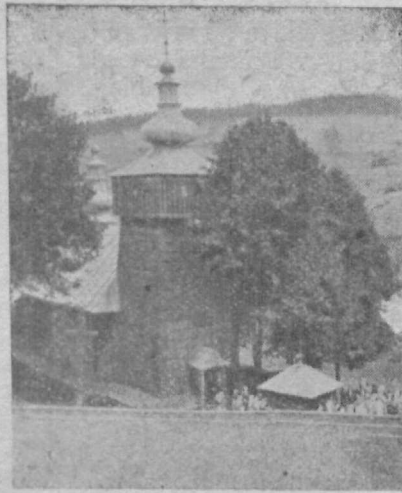
І все українське Громадянство це ділом докаже. Для житття й розвитку нації дасться праця й потрібний гріш.

З КАТОЛИЦЬКОГО СВІТУ.

Преосвящений Константин Богачевський, єпископ Америки, перевів тридньовну місію, в церкві св. Юрія в Нью-Йорку. При цій нагоді Іх Ексц. Константин був присутний на закінченні шкільного року школи СС. Василянко при цій церкві.

При кінці червня відбувся в Празі (Чехи) величавий зїзд католиків у усїєї чеської держави. Зїхалося до пів мільйона католиків.

В Римі, де був цирк Нерона й де лилася кров християнська, відбулося величаве церковне торжество. Було багато священиків, монахів і вірних. В величавій процесії Архієпископ ніс Найсвятіші Тайни. Де колись катовано визнавців Христа, сьогодні тріюмфує Христово віра.

Церква у Великій Ростоці коло Кришніці, збудована в 1818 р. Свєтлив Др. Б. Гватевич.

ЗАБОРОНА НА ОСНУВАННЯ КРУЖКА «РІДНОЇ ШКОЛИ» В ЯВІРНИКУ, ПОВІТ СЯНІК.

Староство в Сяноці заборонило оснувати Кружок «Рідної Школи» в Явірнику коло Команчі тому, бо місцевий парох о. Іванчук «міг би мати впливи» на діяльність нового Кружка, а він засуджений окружним судом в Сяноці на 8 місяців тюрми «за протидержавну діяльність».

У хвилині, як староство видало це рішення, присуд на о. Іванчука був ще неправосильний, а сьогодні вже і знесла його краківська апеляція. Ми цікаві, як львівське воевідство полагодиить внесений рекурс у цій справі.

ЩО ДІЯЛОСЬ У СТАРІМ ЗБАРАЖІ.

Дня 21. листопада ц. р. в часі Богослуження вдерлися до церкви в Старім Збаражі (на північ від Тернополя) юрба римо-католиків під провідом місцевих «стшельців». Вони вдерлися до церкви з наміром узяти її під костел. В церкві співали вони польські пісні та недопускали до дальшого греко-католицького Богослуження. Напасники перебули в церкві цілий день, звідки викинула їх щойно поліція.

ПРОТИ ЕКЗЕКУЦІЙ.

Українські господарі зі села Лукова на Закарпаттю ставили збройний опір чеським податковим екзекуторам.

Узброєні колами і вилами селяни прогнали зі села чеських урядовців. Щойно на другий день у товаристві відділу жандармерії перевели в селі екзекуцію.

Важко нашим людям і на Закарпаттю.

ВІЯСНЕННЯ.

На бажання Виділу Читальні «Просвіти» в Улючі поміщуємо слідуєчє оправдання:

Виділ Читальні «Просвіта» в Улючі має шану оправдатися перед Хвальними Читачами «Нашого Лемка» в справі нападу на нього через «чорні овечки» в попереднім числі, начеб Виділ побирив гроші за співи хору в похоронах, а піде їх не записував, отсим повідомляє, що жадних грошей від Ю. Дороцької не одержав, а від Е. Полянської одержав 5 зол., які є записані в касовій читальняній книзі, а цим киринниками, які замість взятися до путнішої праці, ставлять нам колони під ноги радимо навчитися «азбуки», а не очершувати невинних людей в часописах, бо Виділ має велике завдання перед собою, як саме будову власної домівки, якої нажаль досі село Улюч не поставило, бо давніше люди дбали лише за коршми, яких перед війною нараховано сім, а теперішній Виділ складається із самих молодиків, бо від 21 до 30 літ, — має над чим путним подумати та попрацювати.

В Улючі, дня 15. листопада 1935.

Ва Виділ: Олекса Середницький, голова. Павло Харидчак, секретар.

ПОСЛІДОВНО УСУВАЮТЬ ЖИДІВ.

Німці добре пізналися на жидах. На німецьких ресторанах і готелях є написи: «Жидам вступ заборонений». В суспільній обезпечальні Мінхену в Баварії є такий напис: «Хто піде до жида лікаря за порадою, то того замкнуть, як державного зрадника. Жінки німки не потребують жидівських лікарів».

І так на кожному полі німці усувають жидів.

НАПАД ВОВКІВ.

На село Суровичні Поляни (Сяніччина) напало стадо вовків і загрисло кілька овець. Господарі з великим трудом при допомозі залізних вил і ціпів відогнали вовків до ліса. Зокрема над гирівською горою та в мшанецькій «Вільниці» господарі та пастухи часто бачили в осени вовків.

Долю здобудеш —
Нарід збагатиш —
Інтерес зробиш —
Старість забезпечиш —
Талан придбаєш —
Європу зідеш —
Радість життя маєш —

складаючи свої ошадності в Кооперативному Банку «ДНІСТЕР», у Львові, вул. Руська ч. 20.

До відома Українській Парляментарній Репрезентації

В часі цьогорічного передновку, Березівщина переживала великий голод. Люди на весну ані не позасівали, ані не посадили бульби. Частинно влада старалась допомогти. Прислано збіжжа на відробок при направи доріг. Однак тут діялись надужиття. І так в ноздрецькій волості в селах Глудно, Селиська, Володж трапилось, що селяни з Глудна зложили — по 3 зл. а конто бульби в сумі 300 зл. Однак як бульба прийшла, то забрав собі її вїйт збанкрутований дітич, а глудняни які складали кривавий грїш, не одержали ані бульби, ані грошей; в Селиських натовісць солтис за пращо при направи дороги виплачував збіжжам, але не 5 клгр. як йому велїли, тільки відмірював горцем, в якому було тільки 4 клгр. На запит, чому не важить, казав, що він і так дає більшу міру, бо більше «вивальчил» для бідних в старості. До цього додати треба, що в збіжжі було багато піску. А збіжжа призначене для голодних володжан — стояло в солтиса в сінях і кури його їли, а селянам не мав часу роздавати.

Прохаємо Українську Парляментарну Репрезентацію, щоб що справу представила вищим властям, щоб перевели слідство та покарали винних, що жирували та жирують на селянській нужді.

Покривбжечі.

Кацапські „подвиги“ в Лубні

Пишуть нам, що в часі весїлля в Лубні вбили кацапські завадіяки двох братів Васенків, свідомих українців, а третій Васенко важко потурбований лежить і не знати чи видужає. Недавно в «Нашому Лемку» була допись про Лубну та зростаючу національну свідомість у селі. Але таке зростання національної свідомости не дуже то й подобалось недобиткам «русских». От і вони доказали колами й ножами, що вмїють. Полялась неповинна кров наших братів. Але це не зломить просвітян. Жертви ці не будуть перешкодою до дальшої праці. А цим, що ще волїлись у хвості Копістянських хай отворяться очі раз уже. Вороги села бажають собі цього роздору. Ми свідомі не будемо однак його побільшувати. Тільки треба раз зліквідувати юдину роботу цих панків, що в селі живуть і коштом його кров нашу ссуть та роздор сіють.

Однак ми є певні, що недовго ці пани будуть ловити рибу, бо каламутна вода прочиститься, а тоді прозрять темні та оцінять що чортівську роботу. Геть з кацапською заразою. Треба випалити її розпеченим залізом! За одностійний національний фронт у Лубні!

Про подробиці подій в Лубні прохаємо читачів написати до «Н. Л.».

Жалібна вістка

Дня 20. XI. ц. р. згинув у молодому віці трагічною смертю господар Васько Гамбаль селянин в Лося, новосандецького повіту. Бл. п. Васько Гамбаль осиротив молоду жену і осьмеро маленьких діточок. — Він належав до найсвідоміших громадян свого села. Був членом основником місцевої кооперативи і читальні «Просвіта»; належав до тих, що в часі конскрипції не піддалися теророві та вписались яко українці. Він усюди виступав в обороні українського слова та поборював кацапщину і троханівщину. Своїми прикметами зєднав собі любов і пошану громадян зі свого і сусідних сіл. Доказом тої любови бу величавий похорон, у яким взяли участь всі громадяне села Лося і богато з сусідних сіл. Земля, котру Він так дуже любив, нехай буде йому пером.

ЛІПШЕ ПІЗНО, ЯК НІКОЛИ.

Кодо Нового Санча зачали будувати велику греблю на ріці Дунайці. Ця гребля має бути висока на трицять метрів; вона здержить води Дунайця, а спад води дасть велику енергію до витворення електрики. Спинені води утворять велике озеро, довге на 20 кілометрів.

Безперечно, що така будова принесе великі користи карпатським сторонам. Однак аж гіркий досвід навести мусів у часі повені в 1934. р. на будову цієї греблі. Чи прийде черга і на другі карпатські ріки, як Вислік, Сян, що також роблять великі шкоди нашим селам — годі знати.

ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ ТІЛЬКИ ПРАВДИВИХ УКРАЇНСЬКИХ ШЕВСЬКИХ КІЛКІВ

тільки з цим,
знаком

одинокій українській
фабриці

ДЕНДРА у Львові

Добре уважайте, бо життєвський картель підшивається під наше опанування!

Присилайте вже свої статті, короткі цікаві оповідання і світлинки до великого святочного числа «Нашого Лемка». Одночасно приєднуйте нових передплатників і читачів.

ШЛЯХОТНИЙ ПОСТУПОК ЧЛЕНІВ.

В селі Лодні, повіт Сянік відбулася членська забава з танцями при читальні «Просвіта». За це покарали, на донесення поліції з Мриголода, містоголову Михайла Масняка гривною 10 злотих або 3-денним арештом. Відклик до суду в Сяноці нічо не поміг, тому незадовго прийшов до села ексектор стягнути гривну від містоголови. Однак містоголова волів піти відсидіти кару — хоч члени добровільно зложили назначену гривну. Тож згідно з наказом зголосився містоголова до Мриголода до волосного арешту. Але, з огляду, що названого вибраю до Комітету збирання безробітних, солтис громади Лодина замінив що кару на різання півтора сяги дерева в місцевій школі. Тоді члени читальні добровільно зійшлися та скоро виручили в цій карі містоголову. За це містоголова зголосив і вписав членів до Матірнього Товариства «Просвіта» у Львові. Честь такому Виділові! (В. П.)

Чи Ви вже купили собі за 15 гр. українське дзеркальце з кольоровими портретами наших визначних людей? Гуртом продають: «Центросоюз», Львів, Зіморівича ч. 20, всі Повітові Союзи, та фабрика «Гар», Львів, Потоцького ч. 58 а. Всі Українські Кооперативи повинні спровадити свій товар!

ІМЕНУВАЛИ.

Греко-католицьким парохом Кричиці, відомої лікувальної місцевости в новосандецькому повіті, іменував ап. адміністратор для Лемківщини о. Масіох дотеперішнього пароха з Мервич біля Жовкви, о. Евгена Хіяляка, відомого москвофіла.

ЯК ВИГЛЯДАЄ ПЛЯНОВА ГОСПОДАРКА.

Польські газети доносять, що від 14. листопада ц. р. горять у фабриці сірників на Чижківку цілі стирти пачок сірників — цілком добрих. В той спосіб мають знищити припаси сірників на суму 400 тисяч злотих.

Чи не краще було би роздати тих сірників між бідаків, або продати їх по зниженій ціні? Нема що, гарний примір з Канади, що до моря кидає пшеницю.

ПОБИЛИСЬ СТУДЕНТИ.

З нагоди річниці смерти одного польського студента, заколеного у вуличній бійці з жидами у Львові, вибухли по всіх більших польських містах студентські галабурди проти жидів. Найперше вибухли вони у Варшаві, пізніше у Львові. Всюди болюче потурбовано жидівських студентів.

Поширюйте „Нашого Лемка“

Критика нашого життя

14. Виховання дітей.

»Яку собі дитину виховаеш — таку й маєш«.

Давно колись сказав один великий німецький вчений: »Дайте мені в руки виховання, а переминю цілий світ«. Таку то велику силу має виховання дітей і молоді. А ми так мало уваги звертаємо на це так важке виховання наших діточок. Тож ростуть собі наші діти, як ті дерева в лісі. А потім чуємо нарікання родичів: »А, мій син такий, а моя донька така« — там син підніс руку на батька, тут знову доня не хоче слухати мами і т. д. Без того всього могло бй обійтисся, наколи б ми виховували свої діти як належить і давали їм самі добрий приклад. Кілько то нажалі в наших хатах діти наслухаються про неморальні речі таки від своїх власних родичів, або які тяжкі прокляти обиваються об їхні вуха. Тим брудом дитина змалку насякає і такою виховується, тому мало родичам з неї потіхи. Дитину треба менше сварити, зате більше перекопувати, ділати на амбіцію, встид, почуття гідности, тощо. Дитині треба також змалку давати читати добрі виховуючі книжочки і газетки як пр. »Дзвіночок«.

15. Заинтересування ремеслом і торгівлюю.

Людей прибуває в нас з кожним роком, а ґрунту не прибильшується, зачинають господарі ділити ґрунт між

дітей. Через це не йде до баґацтва, тільки до гіршої бідн. У тих хатах, де вже дійшло до поділу ґрунту, кипить сварка аж гуде й щораз більша нужда втискається під стріху. Ґрунт можна ділити лише до деякої границі, далі вже, треба собі сказати: гов, стій! Тому вже зараз мусимо подумати, що робити дальше, але так, щоб ішло до щораз ліпшого. Тут погляньмо довкруги себе та побачимо, що між нашим народом лише самі рільники. Та не з самої рільн-землі людина живе. Треба купити вбрання, взуття, приладдя із заліза, тощо. Нажаль це все мусимо набути від несвојого лиш чужого, по найбільшій часті від жида-посередника. Тут саме йде стежка в горох, тут собака закопана. Мусимо братися до ремесла і до торгівлі. Зразу тільки на селі повинні ми взяти торгівлю і ремесло, а відтак втискатися й до міста. Поволи, поступенно, але послідовно. Наші хлопці нехай вчатьсся бляхарства, римарства (кривулі на хомоти можна найти в наших лісах), пекарства, будівництва, мулярства і т. д., а також садівництва і пасічництва. А дівчата — кравецтва, куховарення (в кожній хаті має бути добра куховарська книжка!). Опановуймо ремесло і торгівлю, щоб між нами були теж свої купці, ремісники і фабриканти, а не лиш самі рільники-хлібороби!

(Дальше буде).

— 0 —

З ІСТОРІЇ ЛЕМКІВЩИНИ

Що лучить разом всі українські землі?

Коло Балигорода бачимо село Волковню, така сама оселя Волковня находитсь коло Тарнової; Городок коло Грибова над притокою до ріки Білої та Городок над Дунайцем; Ропиця Руська, Королева Руська на полудне від Грибова, Руське Село к. Ряшева, Русинівська Воля на північ від Кольбушевої; Чернець над Дунайцем на полудневий захід від Старого Санча, Черчик на полудне від Яворова, Черче коло Рогатина, Черниця за Жидачевом; Росток а й Ростокн — читаємо — від Санча аж по Кути (Гуцульщина); Плава над Сяном, Плава коло Грибова, Плавче (Стрийщина— Плав'є), Плавча на Стриі; Козярно коло Ніска, Козари коло Збаража; село Половці на Поділю, присілок Половці коло Сянока; осади Прусн коло Самбора, Львова, Кракова, Прусинів коло Сокала; Розлуче коло Турки, Розлучки коло Долини, Розділе коло Горлиць — це саме означають; місто Теревовля, Теревешниця коло Затора, Теревеш на Закарпаттю; Завадка Риманівська, Завадка коло Ропенки, Завадка коло Турки; Тнів недалеко

Дрогобича, Тинець над Вислою; Перерів коло Снятина, Перекопана коло Перемишля, Переків к. Мельца, Присекі коло Ясла, Прусик к. Сянока; — це географічно-історичний образ подібних до себе назвою місцевостей. Одначе, як ближче приглянемося цим назвищам, тоді наглядно бачимо, що ще в давнині був такий один чинник, що спричинював цю схожість і подобенство або тотожність наведених місцевостей.

Цим чинником не міг бути ніхто інший, лише великий український народ. І цей народ займав свої землі, згідно з польським істориком (Длугош), який каже, що ще в 15. століттю на захід від Папної, в оселі Присліп, князь (безперечно, український) Лев поставив граничний стовп з українським написом; та додає, що в тих сторонах надвислянських стояли стовпи, бо там два словянські народи (хйба що український і польський) стрічалися.

Також назвища: Данильче коло Рогатина, Ярослав над Сяном, Василів коло Руської Рави, Романова Воля, Романове Село і Романів, наконець Львів приводять нам у пам'ять наших князів Данила, Ярослава, Василька, Романа і Льва, що були основниками цих міст і осель.

Врешті, поглядаючи чергою віків на поверхню наших земель, кидається в очі знаменна проява, що територіяльні границі тримаються дуже кріпко свого місця. Межі сіл, громад цілими століттями остають незмінені; громади міняють свою адміністраційну або й державну приналежність, але їхня територія-простір, за дуже рідкими винятками, остає все та сама (очевидно, що справу виділення колишніх присілків у самостійні окремі громади лишаме тут на боці). Але й більші області, як повіти, округи, краї, заховують свої території цупкіше, як видається на перший погляд.

При різних політичних переминах їхні границі міняють тільки свій характер: з адміністративних стають державними, з державних адміністра-

ІСТОРІЯ

УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

видання Івана Тиктора — появляється 3-аркушевыми зшитками, по 48 сторін друку, має багато ілюстрацій у тексті. Передплата І.У.В. в краю, Чехії, Австрії та Франції: місячно 1 зшиток із пересилкою 1.20 зл., чвертьрічно 3 зшитки 3.50 зл., піврічно 6 зшитків 6.— зл., річно 12 зш. (пілість) 12.— зл. За кордоном річно 18.— зл. Все платне згори!

»Історію Українського Війська« замовляти під адресою: »Новий Час« Львів, Косцюшка 1а.

тивними, але більшими відтинками остають на давних місцях.

Скільки політичних перемін перетривала державна границя, що йде головним хребтом Карпат від Попраду аж по джерела Черемоша, а не змінила ані свого місця ані навіть характеру. Це також тому, що здвож цього пограниччя від віків живе цей самий український нарід, тісно прив'язаний до своєї землі та прадідівських Карпат.

ГОРИТЬ ГОСПОДАРСЬКЕ МАЙНО.

З невідомих причин згоріла хата свідомого громадянина Михайла Филипа в селі Семушовій, повіт Сянік. Ходить поголоска, що це підпал, бо тоді саме, в дні 22. листопада ц. р. був ярмарок в Мриголаді.

СПІВАНКА.

зі села Богуші коло Пташкової.

Умерла ми жена

Уж ем остав вдовец,

Дам я ю поховат

Під сухий ядловец;

Дам на ню викопат

Яму по колена;

Най з Богом спочива

Моя лоба жена.

ЗЛОДИ В СУДІ.

В суді, в Новому Санчі, викрили великі зловживання. При провіряванню касових книг виявилось, що судовий касієр Ян Слюзар вкрав 87.703 зл. Даліше в часі слідства вийшло на верх, що той самий панок на спілку з другими судовими урядовцями крали гроші, зложені в депозит — переховання в сумі 100 тисяч злотих. З того приводу відбувся судовий процес, що по триденній розправі скінчився засудом бувшого судового касієра Яна Слюзара на 8 літ, б. начальника Альфреда Годоля на 4 і б. управителя рахункового віділу Адама Гебенштайта на 2 і пів року в'язниці з припиненням і утратою громадянських прав на 10 літ. Крім того засуджено на 10 місяців в'язниці дорожжаря Яна Коса за переховування 9 тис. злотих, які спроневерив Слюзар.

ДЕ ПОДІВАЄТЬСЯ ЗГОДА.

В селі Шляхотська Добра, п. Сянік, поїхав господар Михайло Демкович з Дмитром Дзюркевичем до громадського ліса громадити сухе лісове листя на підстілку. Так громадили, що аж колики пішли в рух і тепер сердега Дмитро бореться зі смертю в сянницькому шпиталі. От — до чого веде нерозвага.

СТРАШНА ПОЖЕЖА.

В селі Чернилява, п. Яворів, згоріло до тла 61 господарств (172 будинків). Шкода сягає до 100 тисяч зл. Погорільці лишилися без харчу й одежі. Потрібна негайна поміч. Поможіть братам, чим хто може в нещастю. Допомогу слати до Народного Дому в Черниляві.

ДОГОВОРИЛИСЬ...

Підчас світової війни, як то правдиві мо скалі завітати аж у нашу Лемківщину і грабили все, що попало під руки, питає раз одна жінка стрічного московського старшину:

- Коли то юж раз підете од нас і дате нам євятий спокій?
- Как война коньчїтса...
- Ба, а коли війна скінчїтсья?
- Кагда будет мїр.
- Но, то як буде мїр, то вшитки люде вимрут і нас не стане, і хто втотчас буде жити на землі?
- Да, да, да... сказав москаль, та пішов дальше.

ВІДПОВІДІ.

Степан Б. Громадському поліцаєві за приношування часопису нічого не належиться.

Дмитро Ск. Робити нові запальнички, або складові частини до нових запальничок не вільно, бо устава з 30. січня 1931. р. § 3. поз. 51. забороняє і назначає кару за це — нагомість направляти запальнички вільно кожному. Таке оречення видав Найвищий Суд в справі Осипа Блонки, що під Гнезном займався направою запальничок і поліція донесла про це до суду.

Мушина. Подайте нам точні докази, що газети пропадають у солтиса, а тоді ввімнемо його, і скажемо, чим це грозить.

Степан В. Відповіді на квестіонар цінні, використаємо, як будемо мати більше вільного місця. «Договорились» поміщуємо, — одначе дивуємось, чому нічо не пишете про сучасне життя?

Юрій К. У Львові повстала українська кооперативна ткальна фабрика «Комета», що скуповує всяку пряжу. За нитки з льону, конопель і вовни платить удвоє дорожче, ніж за сире прядиво, ключча чи вовну, тому наші господарі ніколи не повинні збувати запівдармо прядива-повісма. Адреса: «Комета», Львів 24. (Знесіння), вул. Словацького 1.

Вп. Олексій Тирпак, Петро Фецина та Семен Фуджак: Послаємо Вам часопис точ но від 16 числа. Домагайтеся на пошті в Жмигороді. Привіт.

Вп. Степан Баус з Пантної: 2 зл. передалі з допомоги «Народньої Справи» Вашого брата Василя зачислено на «Нашого Лемка» по кінець місяця березня (марта) 1936 року.

Свідомий: Допше не піде, бо не підписаний повним іменем і назвищем. Хто має відвагу писати, але не хоче підписати себе, нічо йому не порадимо. Врешті, горбатого і могила не направить.

Вп. Петро Голей з Л.: Українські бу квари дістанете в Книгарні «Просвіти», Львів Руська 1. в ціні за 1 прим. 1.80 зл. Короткий та цікавий спомиг з війни пришліть, побачимо, чи буде надаватися до поміщення. Гарразд.

Не пишть ніхто на обидвох сторінках паперу.

Вп. Катерина Брунарьська, Зубрик: З. 2. 34. одержали ми 1.80 зл., відтак рек. 1.80, зл., знову 9. 4. 1935. р. 1.50 зл. Часопис точно послаємо, чому не доходить від квітня — не знаємо. Якщо Ви не одержували, видко, що якісь несамовиті річи діються з часописом. На Ваше бажання здержуємо від 23-47 числа. Цікаве, хто в Зубрику доручає поштові посилки?

Вп. Мокрина Палига: Подайте нам нову адресу. Привіт.

Вп. Петро Рйонка: 6 календарів «З. К.» послаємо, письмо і значок на 25 гр. пере

дали до «Дністра», «Комара» повідомили, щиро дякуємо за підмогу на пресовій фонд. Гарразд.

Впр. о. М. О.: Відповідь давно пішла.

Хв. Читальня «Просвіти» в Уругваю: За побажання щиро дякуємо, «Новий Час» і «Нашого Лемка» шлемо. З братнім привітом.

Вп. В. Присташ: В справі хрестів пишть коротко до «Нашого Прапора», решту вихіснуємо. Знімки за темні. «Вертеп» шлемо, до «Центросоюза» напишть окремо. Привіт.

З ЛЕМКІВСЬКИХ ПІСЕНЬ.

Долішній Вислік.

Там на верх гороньки
Золога цирковця,
А х тїд цирковци
Округлий пристів;
А затим пристолом
Сам мийдїй Господ
Книгоньки читат
І постоньки гледат
Шіст рїздвяного,
А сім вїлікого.
А хтож мї їх опостит
По справдливости,
Тому буди царство отворени,
А пекло замкнени.
Клїчі заграчени
Смолем запуцени.

ЩЕ ОДНЕ ЦІННЕ ПРИЗНАННЯ.

Передрук з «Рідної Школи».

Іван Филипчак: БУДІВНИЧИЙ ДЕРЖАВИ.
Історична повість з 12. віку.

Це період князя Володиміра, батька Ярослава Осмомисла і збирання та закріплення ним українських земель в одну могутню державу. Автор переглядно представив тодішні географічні, господарські й культурні відношення, княжі міжусобиці, та посторонні хижацькі посягання різних ворожих сил на багаті українські землі. На основі історичних літописей переглядно представив здавалось би непоборимі труднощі, а по часті прямо катастрофальні моменти, які розумними, рішучими, а по часті й хитрими потягненнями князя Володиміра, всежтаки удалося усунути і зберегти та скріпити українську державу. Як у кожній повісті, так і тут находимо й любовні епізоди, які оживляють повість. — Найціннішою сторінкою цієї історичної повісті — це її загально-українська, соборницька тенденція, а зокрема узгляднення Лемківщини як першої щитниці українських земель перед зазіханням захляпних сусідів. Нова повість дізна тим, що її наставлення наскрізь бадьоре, позитивне, державно-творче. Вона має велике суспільно-виховне значіння для нашого громадянства і зокрема для молоді. Тому можу гарячо поручити її всім бібліотекам, нашим Кружкам, рідношкільним виховним установам та Доростові Р. Ш. — Набути можна в Книгарні «Рідної Школи» у Львові, вул. Сикестузька, ч. 20. Іван Герасимович.

ЦІННИК ОГолошень: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-ну шпальту — 30 сот. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот. Дрібні оголошення за слово 10 сот.

